ŠKOLNÍ ČASOPIS
15.ZÁKLADNÍ ŠKOLY V MOSTĚ
J.A. KOMENSKÉHO 474, 434 01 MOST

SCHOOLZINE

Tento časopis neprošel ani jazykovou, ani věcnou úpravou. Je spontánně vytvořen žáky a do jejich textů zasahují jen dotazování v autorizaci. Toto číslo vyšlo 16. června 2017.

SEDMNÁCTÝ ROČNÍK č.10



LITERÁRNÍ ČÍSLO

Slohové, literární a výtvarné práce žáků v českém jazyce.

Tento časopis vydávají žáci druhého stupně ve volitelném předmětu: MEDIÁLNÍ VÝCHOVA: Pedagogické vedení: Mgr. Jaroslav Hasil,
ŠÉFREDAKTOR, GRAFIKA: Karolína Sládková, TISKOVÁ MLUVČÍ: Michaela Charamzová
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA: Martin Laštůvka FOTO: Václav Stružik,
JAZYKOVÁ KOREKCE: Michaela Charamzová, Karolína Sládková, Martin Laštůvka
Redaktoři: Petr Štorch, Josefína Krausová, Sára Hlubovičová, Ester Majerníková, Martin Hes, Miroslav Nguyen, Jan Tůma, Markéta Ištoková, Eliška Säcklová, Tereze Miklovičová, Lucie Becková, Jiří Dzurko, Stálý dopisovatel Mgr. Jakub Hasil.

Barbora Bienebergová 9.A

Pojď s námi hned
na vesmírný let.
Poletíme raketou,
kde se hvězdy nepletou.

Krtek z modré planety
ukáže nám komety.
Ukáže nám mléčnou dráhu
oceňujem jeho snahu.

Osm planet celkem máme,
všechny si je ohlídáme.
Pluto se nám ztratilo,
Sluníčka se napilo
a pak se rozpustilo.

S ostatními planetami
je to stále dokola.
Shora na nás pořád hledí,
všichni o nich aspoň vědí.

TETA BĚTA

Fürstová Natálie, Dvořáčková Vendula, Charamza Ondřej, Křivan Adam 5.C

Byla jednou jedna teta
A to je ta naše Běta.
Pořád se jen nudila
a dokola chodila.
Od domu do domu,
šla si pro svou kofolu.

Kofola jí velmi chutná,
je pak ráda za nanuka.
A když jí pak doje síla,
dá si Redbull, bude víla.
Tak se loučí naše teta,
odletěla do Alberta.



LÁSKA NA MODRÉ PLANETĚ

<u>Kristýnka Martínková 6.C</u>

Míchám, míchám písničky
pro kluky i holčičky.
Ať sluníčko pěkně hřeje,
ať srdíčko veselé je.
Pro koťátko u kočičky,
pro děťátko u mamičky.
Písničky si budem hrát,
ať má táta mámu rád.
Ať se děti kamarádí,
ať se máme všichni rádi!
Ať je krásně na světě,
na té modré planetě.



NOTY

Noty, noty, notičky,
proč máte botičky?
Jsou tak modré, červené,
jsou prostě barevné.

DO KALENDÁŘE HLEDÍME

Do kalendáře hledíme
a tvoje narozeniny tam vidíme.
Pozvedáme plnou sklenku vínečka
a přejeme ti hodně zdravíčka.

Koleda, koleda, Štěpáne

Michaela Charamzová 9.A

Koleda, koleda, Štěpáne,
strejček tetu přetáhne.
Hleďte, teto, dobře tak,
máte strejčka poslouchat.

Já jsem malý koledníček,
vy jste velký koleda.
A když vy mně nic nedáte,
pošlu na vás medvěda.

Padá, padá po pápěrce,
snížek na zem potichu.
Chalupy jsou zahaleny
jako v bílém kožichu.

Je Štědrý den

Je štědrý den,
umej se, ustroj se,
Vánoce dávej,
stromečku vstávej.

Ptejte se Haničky.
Elipsy, osmičky?
Kroužky a spirály,
kde se tu nabraly?

Léto

Léto budiž pochváleno,
brouk mi leze na koleno.
Dozrávají jahody,
těšíme se do vody.

Kolem letí pestrý motýl,
proč bych si ho nevyfotil?
V potoce si hoví rak,
večer bude táborák.

Cihly

S cihlami a s kolečkami
jezdí táta za dědečkem.
Staví táta chaloupku
s výhledem až na louku.

Sypu písek do malty,
a cos tady dělal ty?
Pomáhal jsi se všemi
stavět z prken lešení.

Zima

Sviští sáně, brusle, boby,
koule střádej do zásoby.
Kdo se sněhu neubrání,
mokrý je od koulování.

Kluci jezdí s hokejkami
za dívkami Sněhurkami,
které na maškerním reji
s trpaslíky dovádějí.

U krmítka

Mirku, Stáňo, Pavle, Jirko,
vzpomeňte so na krmítko!
Vrabečkové hladoví,
drobečky tam uloví.

Věnujte jim pozdravy,
z novoroční oslavy.
Když se s námi trochu nají,
vděčně nám pak cvrlikají.



Co dělají rybky?

Veronika Radicsová 9.A

Co dělají rybky,
když zlé mrazy padnou?
Chroupou z ledu střípky,
ale nenechladnou.
Na zádech i na břiše
pod ledem si plavou.
Rybář sedí v kožiše,
kroutí nad tím hlavou.

Pštros

Našel pštros s pštrosicí
v písku strojek holicí.
Povídá se po okolí, že se od té doby holí.

Svatý Jiří

Svatý Jiří na obrázku
píchá draka do ocásku.
Píchá ho velikým kopím,
proč to dělá - nepochopím.

Melu, melu pohádku

Melu, melu pohádku, odpředu i pozpátku, elce pelce dopekelce, začnu třeba o Popelce, ale povím zrovna půlku, vzpomenu si na Karkulku, na chaloupku z perníku, potom na pár vodníků. S jelenem jdu na procházku a potkáme Zlatovlásku, pak Smolíčka pacholíčka, to už se mi klíží víčka, a než najdu Budulínka, všechno kolem tiše spinká...

Literárně dramatická výchova

HÁDANKY – Jsem neznámo… Kdo jsem?

Autor: Václav Švarc

Jsem vzácné neznámo. Jasně zazářím i v temnotě a dokáži zahřát a pomoci i v té největší nouzi. Ať se stane cokoliv, o mě tě nikdo nepřipraví. Nelze mne ukrást, ale můžeš mě pozbýt sám.

Pokud si však věříš a zlepšíš si náladu, můžeš mne opět získat. Nelze si na mne sáhnout.

Nikdy není tak špatně, aby nemohlo být hůř. Tomuto heslu důvěřuj a neztratíš mě!

Jsem tenké neznámo. Mám černou barvu a často se nechám lehce přetrhnout. Nestačím si samo, mám tisíce a tisíce kamarádů, kteří se mnou bydlí. Být samo, to snad ani neumím.

Úkol: Napsat fiktivní dopis oblíbené literární, filmové postavě.

Kateřina Foltýnová – Dopis Popelce



Milá Popelko !

Jak se máš? Já dobře. Vzpomínám si na to, jak jsi tančila na bále, jak jsme si povídaly a pak ses najednou ztratila. Princ tě hledal, ale našel jen střevíček. Všem holkám ho zkoušel, mně taky. Byla to zábava. Škoda, že mi nebyl. Pak tě najednou spatřil. Byla jsem docela naštvaná, ale pak jsem našla lepšího. Doufám, že jsi šťastná! Mohly bychom jít někdy na kafe. Tak mi napiš.

Ahoj Káťa.

Úkol: Vymyslet pohádku na motivy oblíbené barvy.

Karolína Macháčková – Bílá pohádka (alá Andersen)

Jednoho dne, když zima oblékla krajinu sněhobílou pokrývkou a mráz zavěsil na střechy alabastrové rampouchy, přiběhl děda Snížek a volal: „Vstávejte a pojďte nám pomoct! Na rybníku sedí nádherná, křídově bílá labuť a nemůže vzlétnout.“ Rychle jsme se oblékli a běželi k zamrzlému rybníku, kde byla labuť uvězněna. Dívala se na nás smutnýma očima, které nás prosily o pomoc. Opatrně jsme rozbili led a uvolnili labuť z mrazivé pasti. Hladila jsem její bílé peří, dokud nezamávala křídly a nevzlétla. Sledovala jsem ji, dokud mi nezmizela mezi vločkami sněhu padajícího k zemi a bylo mi jako v nejkrásnější pohádce.

Kateřina Foltýnová – Oranžová pohádka

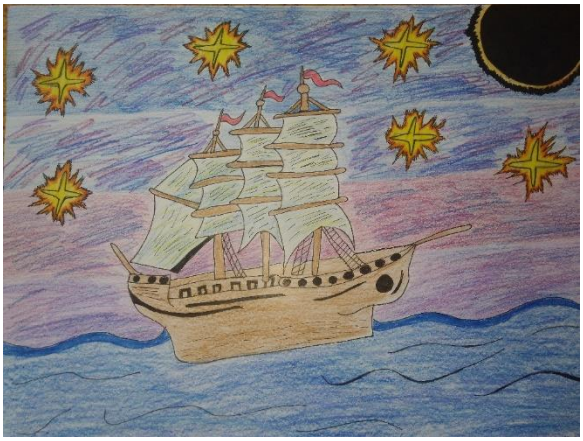
Žila jednou jedna princezna. Měla oranžovou korunku, a proto jí všichni říkali Meruňka.

Princezna se ráda procházela k rybníku před meruňkově oranžovým zámkem. Jednou, když šla na procházku, naklonila se nad rybníček a protože si ráno špatně zapnula korálky, rozpletly se jí a spadly do vody. Princezna pro ně chtěla skočit, ale neuměla plavat, a tak byla velmi smutná a nechtěla s nikým mluvit. Druhý den dostala nápad, a protože byl jejich meruňkově oranžový zámek bohatý na pomeranče, vyhlásila:

„Kdo umí plavat,
ať moje korálky jde hledat.
Kdo je spatří,
tuna pomerančů mu patří.“

Když se to dozvěděli princové z vedlejších hradů a zámků, okamžitě je přijeli hledat. Jenomže ani jeden z princů je nenašel. Pak přijel princ z Mandarinkové země a skočil do svítivě oranžové vody. Mávnul svou kouzelnou hůlkou, kterou si vzal sebou, aby se mu lépe hledaly, a princezniny světle oranžové korálky se mu objevily v ruce. Když princ vyskočil z vody, princezna mu poděkovala. Princ se Meruňce zalíbil a ona jemu taky. Meruňka mu poslala tunu pomerančů do jeho Mandarinkové říše a princ za měsíc přijel požádat Meruňku o ruku. A tak mandarinkomeruňková svatba na tmavě oranžovém zámku byla. Všichni veselí byli a pili a pili a pili. Jedli a tančili. Zpívali a slavili. Byla to prostě jedna mandarinkomerunkově oranžová svatba. A ptáte se proč? Protože na ní měli všichni oranžové šaty, klobouky a také boty a šperky, ale i kytky a světle oranžové korále. Měli spolu spoustu dětí. Zazvonil broskvově oranžový zvonec a pohádky je konec.

Pohádka o Albínkovi a Černěnce



Bylo nebylo, kdo dnes už ví, čas plyne jako voda pořád dál a dál.

Vypráví se, že za časů, kdy ještě zvířátka mluvila, byla na světě černo-černá tma, a protože nebylo světlo, bylo všechno černé, černé rostliny, zvířata, černé slunce, černá voda, černé nebe a všichni měli černou duši.

Jednou se v jedné černé rodině narodilo děťátko. Nebylo černé, ale bílé.
Rodiče byli zoufalí: „Bílé dítě my nechceme!“ a pohodili ho u černého lesa. Albínek měl štěstí, našla ho rodina černých bratříčků a starali se o něj. Měli ho moc rádi, i on je. Když vyrostl, odešel mezi černé lidi do světa.

Nikdo s ním nemluvil. Ve světě po něm házeli černým kamením, černými po-hledy a černými slovy. Byl z toho moc smutný, ale neoplácel jim špatným, jenom znovu a znovu jim projevoval lásku a dobro, a lidé si začali říkat, že přece jen ne-ní tak špatný, i když je jiný než oni.

Jednou Albínek potkal v Černoduchách dívku Černěnku, zamiloval se do ní a stále za ní chodil. Bylo to dobře, Černěna spadla do Černošického rybníka a topila se. Albínek skočil za ní a zachránil jí život.

Tu poznali lidé, že Albínek je jiný, lepší než oni a chtěli být jako on. I Slunce, hvězdy si přály být jiné a nad jeho šlechetností a dobrotou se rozzářily
a v tu byl svět jiný, barevný, rozjasněný a dobrý.

Je to už tak dávno. Není už svět jen dobrý nebo špatný, ale protože jsme všichni potomci Albínka a Černěnky, je v každém z nás kousek dobra i zla a záleží
jen na nás, jaký ten svět bude.

Autorka: Zdenka Hesounová

Pohádka O SNĚDENÉ PRINCEZNĚ – Autor: David Reska

Kdysi dávno bylo jedno království, kterému vládl král Bořivoj III. a královna Liboslava. Měli krásnou dceru, o kterou se ucházel vládce sousedního trpasličího království Jelimán I. Princezna ho však odmítala, protože byl malý, zlý, tlustý a ošklivý. Jelimán si proto k sobě zavolal zlou čarodějnici, která princeznu proměnila v pomeranč a Jelimán jej ukryl na svém hradě.

Král ani královna nevěděli, do čeho je princezna zakletá a byli z toho nešťastní. Svolali proto urozené rytíře, aby se pokusili princeznu vysvobodit a komu se to podaří, ten si princeznu vezme. Marně se rytíři pokoušeli proniknout až do trpaslíkova hradu, marně se snažili princeznu osvobodit.

Až jednoho dne přijel ke královským rodičům rytíř Bajonet, který na rozdíl od ostatních rytířů byl silný, chytrý a mazaný. Po mnoha potížích se mu přece jen podařilo porazit trpaslíka a hledal zakletou princeznu. Našel ale jen pomeranč. Protože byl hladový, pomeranč oloupal a snědl. A bylo po princezně!

A tak se vrátil ke králi bez princezny, jen se svázaným trpaslíkem a ten teprve teď přiznal, že princezna vlastně byla oním snědeným pomerančem. A tak místo svatby prince a princezny šel trpaslík do hladomorny a princ na popraviště. A pohádky byl konec.

Literárně-dramatická výchova 8. AB, 9.ABC **Leden 2011**

Žáci dostali za úkol vtělit se do neživého předmětu a napsat monolog této věci: (Představit si, že jsou touto věcí a za ni mluvit…)



Jsem tužka. Patřím Markétě už celý měsíc. Dostala mě totiž k Vánocům jako další tři stejné tužky. Jsme všechny stejné, ale se mnou kreslí nejraději. Mám na sobě bumové puntíky, to abych jí neklouzala z ruky, a místo šesti hran mám jen tři, to abych se jí lépe držela, když kreslí svoje obrázky. Mám šedou barvu, spíše stříbrnou, a puntíky jsou tmavě šedivé. Na jedné straně je vyrytý nápis Fáber Castel. Znáte takový ten pocit, když s Vámi lehce jede po papíře? To tak krásně šimrá a lochtá. Musím se vždycky smát. Ale když začne tlačit, tak už se mi to moc nelíbí. To už potom nešimrá a nelochtá, ale tlačí a pálí. A co už se mi vůbec nelíbí, když tlačí moc a zlomí mi tuhu! Ale miluju ten pocit ořezávání… To vezme zelené ořezávátko a strčí mě do něj a točí, točí a točí. Pak mám zase krásnou špičku a může se mnou zase kreslit. Pak mě uloží do penálu k ostatním tužkám a já čekám na chvíli, kdy budeme zase spolu kreslit. Doufám, že to bude už brzy!

Autorka: Markéta Horáková, 9. C



Tak tady stojím na poličce a koukám po pokoji…. Už si ani nevzpomenu, jak dlouho tady stojím. Tenkrát mě ke svatbě dostala jedna paní, ale ta už asi nežije, protože mě od ní dostala taková mladá slečna s miminky. Teď tu jen stojím. Ty děti, které tu s námi žijí, se ještě nedávno batolily v plenkách, ale nedávno už si šly pro občanky. Dávno, nedávno, jak ten čas letí! Každý, kdo přijde do pokoje, hned se začne rozplývat, jak jsem krásná, ale já cítím, jak stárnu, jak se mi rozpadá porcelán. No co, všechno jednou skončí, ale já věřím, že tu ještě pár let budu a uvidím ty děti úplně dospět. (Porcelánová váza)

Autorka: Barbora Šlégrová, 9. A

Visím na klíčích mé paničky Diany. Dostala mě k Vánocům od své sestry Kačenky. Byla moc nadšená a já taky, protože první, co udělala, bylo, že se mě připnula na klíče a nosí mě od té doby pořád. Nejzábavnější na tom je, že když jde, tak ty klíče „lítají“ a já s nimi! Je to jako bych byl na kolotoči. Směju se přitom z plných plic. Bohužel mě neslyší, protože jsem z měkkého plyše. Doufám, že to takhle vydrží dlouho a že pak neskončím někde na poličce.
(Plyšový přívěšek na klíče)

Autorka: Diana Oberladnerová, 9. A



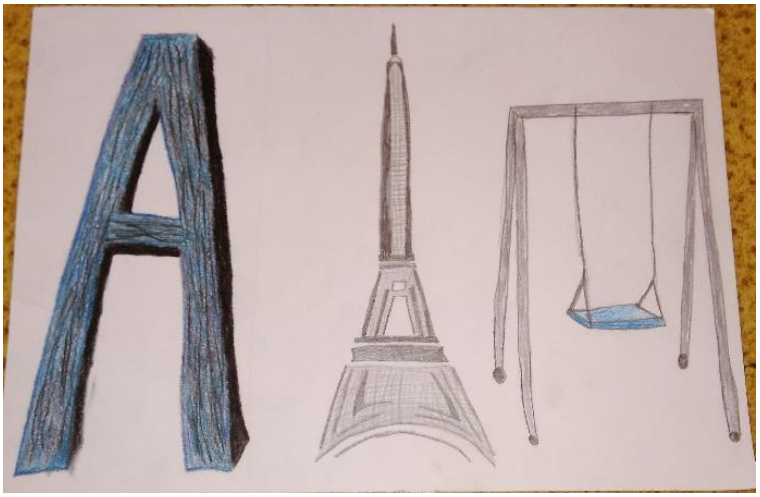
Pohodový proslov pedagožky

Prosím, pozor!! Pánové profesoři, prorektoři, prokurátoři, primátoři, přednostové, předsedové, proslulí primáři, promovaní premiéři, prostě polobohové,

Prosím poslyšte, pohleďte pod pokličku po poselstvích, přáních pár pedagogů, proč právě plníme poslání pedagogů procvičit příští pokolení…
Procvičujeme paměť, představivost, písmena, počty, procenta, prvouku, poetiku, pohádky, povídky, pověsti, přírodopis, perspektivu, prostonárodní písně, počítače, plavání, přípravu pokrmů…
Posilujeme perspektivy prcků, prvňáků, páťáků, puberťáků, pečujeme pečlivě…
Přesvědčujeme proč příkladem Platón, Pythagoras, Přemysl I., Pascal, Paganini, Petrarca, Purkyně, Puškin, Palacký, Picasso, Peroutka, Panenka…
Působíme promyšlenými přípravami, projekty, pořady, plníme předepsané pedagogické plány…
Pěstujeme pravé podhoubí pro politiku, příští parlament…
Předáváme poznání pondělí po pátek princům, princeznám…
Připravujeme příští prodavačky, pekaře, piloty, pěvce, publicisty, policisty, pediatry, pedagogy, psychology, psychiatry, pojišťováky, pyrotechniky, podnikatele, pracovníky praktických profesí, prostě pracovitý personál…
Přitom potřebujeme pevného přesvědčení, posedlosti prací, posilování pramenů poznání, pomíjíme provokace, působivé pastičky, pozdní příchody, polovičatost…
Peskujeme prevíty pro povrchnost, pitomost, primitivnost, průměrnost, pasivitu, pošetilosti, pesimismus, prchlivost, pýchu, plýtvání, pirátství, podvody, podfuky…
Předcházíme problémům prevencí patologických projevů…
Přispíváme pohodě, pokroku, porozumění, přestože potomci praotce používají pořádnou přesilu, privilegují práva před povinnostmi…
Pochválíme pochopitelně pilné, přičinlivé potomky, pro pěkné písemné práce, pozitivní přemýšlení, povedené proslovy, prezentace pozoruhodných poznatků…
Přiměřeně přispíváme, podporujeme pěkný přístup…

Profese pedagogů přitažlivá pro pohotové, pracovité, plodné, prostě produktivní pacifisty, patrony parole…příznivce potomků…
Přitom prožíváme pospolu pískot, poprask, piknik, psinu přestávek…
Protože převažují pozitiva pedagogického působení, pokračuji prací, přeji příjemné pohodové prosincové počtení…

Pedagožka paní Petra Pohodová (Petra Kratochvílová)



Literárně dramatická výchova

Úkol: žáci mají vytvořit báseň, verše na jakoukoli lidskou vlastnost – dobrou či špatnou.

Drzý Pepa – Šárka Pinkavová, VIII.B

Pepa to je drzý kluk
vše, co dělá, je mu fuk.
Na staré se utrhuje,
malé zase pošťuchuje.
Nemá ho nikdo rád,
chybí mu dobrý kamarád.

Pyšná Šárka – Šárka Pinkavová, VIII. B

Šárka to je náfuka,
nosí nos jak ropucha.
chová se jak primadona,
pro nikoho není doma.

Deprese – Petra Čapková, IX. C

Pláču, pláču, nevím, proč.
Bludný kruh a kolotoč.
Na povrch se derou slzy,
existence má mě mrzí.
Myšlenka za myšlenkou v hlavě víří,
mé rozpolcené pocity se nikdy neusmíří.
Malý a nepochopený je můj svět,
kde vše je chladné jako led.
Postradatelná a nepotřebná, tak se cítím,
lhostejná každému svým žitím.

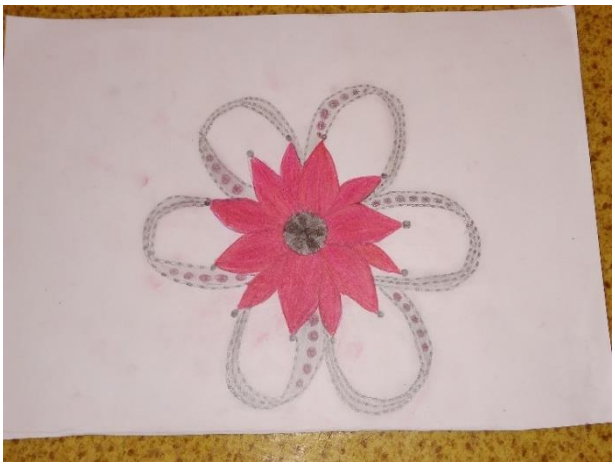
Píle – pracovitost – Miroslav Latocha, VII. A

Jsem pilný jako včelička,
bolí mě z toho nožička.
Pracuju od rána, pracuju do noci,
a to bez žádné pomoci.

Pořád si zpívám, pořád si pěju,
když se kouknu na ostatní, dost se směju.
Jak jsou pomalí, jak jsou líní,
to já jsem panečku opravdu jiný.

Závist – Marie Menichová, VII. B

Závist je jak velká zloba,
závistivá je to doba.
Všichni jsou jak lakomci,
chovaj se jak pitomci.
Mají štěstí, velký smích,
bodlák na ně „pich, pich pich“.
Snad se všichni polepší,
řešení je nejlepší.
Závidět se může vše,
taky se teď pěkně lže.
Jen trhlí lidi jsou jak straky,
sbalíme je „saky paky“.
Jsou jak báby na trhu,
všechny brzy přetrhnu.
Při práci nereptám, makám už zas,
Ostatní nadávaj: Vem tě už ďas!



Literárně dramatická výchova

Úkol: Žáci se inspirují básní Josefa Čapka: „Obrazy“, která je oslavou modré barvy. Jejich úkolem je napsat vlastní báseň, v níž oslaví barvu, která se jim líbí.

ŽLUTÁ

Slunce žlutě pálí
a všichni se u vody válí.
Žlutě kvetou louky
a já pozoruji brouky.
Žlutou tu mám nejraději,
Všechno s ní jde veseleji.
Žlutý je citrón, banán i hruška
i ta barevná tužka
Barva žlutá ta je má,
protože je veselá.

Pavla Janátová – 9.C

ČERVENÁ

Něžná je barva červená
jako láska, co hoří v nás.
Na jaře jablka dozrátá
září jako dětská tvář.
Když večer na obloze červánky plují,
odrážejí červenou barvu na vlny.

ČERNÁ

Černá
má spoustu tváří
Někdy je smutná,
jindy září.

Černá není průhledná
barva jasu,
ale smyslná
píseň hlasu.

Veronika Učíková – 9.B

BARVA NOCI

V noci vede barva černá,
ta zůstává tmě věrná.
Když vyleze měsíček.
tak jí zmizí kousíček.

Hvězdy na tmu nestačí,

Jak slaďoučce chutnají,
červené plody.
Já vidím v mysli
červený pátek.
Zdá se mi červený
i můj srpnový svátek.

Sandra Kovalíková – 7.B

na nebi jen skotačí.
Hvězdář hledí na jejich rej,
počítá je a je mu hej.

Černou barvu noci
zbaví její tmavé moci,
až slunko, které ráno vychází
a krásný den nám rozzáří.

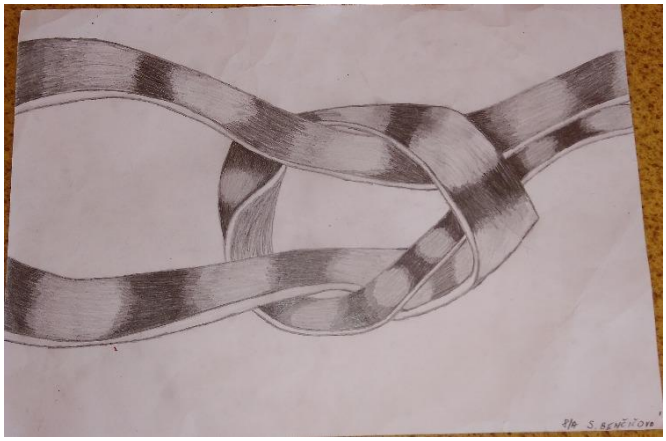
Jitka Pátková – 7.B

Literárně dramatická výchova

Úkol: Žáci mají napsat vlastní báseň o podzimu.
PODZIM

Ze stromu padá listí
v půdě myši piští.
Až začne zima,
myši budou zticha.
Až zas květy vykvetou,
myši z půdy vyběhnou.

Tereza Štrbáňová – 7.A



Literárně dramatická výchova

JAZYKOLAMY

Každý z nás zná určitě několik jazykolamů, ale my jsme se v LDV pokusili vymyslet svůj vlastní jazykolam.



Sešij sešit sešívačkou.
Autorka: Jana Štejnarová 8. C

Klára Kroupová kradla kroupy králi Karlovi.
Autorka: Klára Roubíčková 7. C

Malé myši na semiši myší kaši koušou.
Autorka: Zuzana Stefanová 9. E

Řežu řeřichu řetězovou pilou. Autorka: Jana Honzíková 8. A

Slušivé uši psovi strašlivě sluší. Autorka: Barbora Šimková 7. A

Uršula ušila ušatému šaškovi šátek. Autorka: Nikola Švábková 8. A

Šustí sukně švadleně Šachové. Autorka: Veronika Učíková 8. B

Namalujeme-li naši novu vlast nebo nenamalujeme-li naši novou vlast?
Autorka: Jarmila Weberová 7. C

Králík kropí mrkev a kárá Karkulku, aby nekradla celer.
Autorka: Monika Raichlová 8.A

Dan z Dubí dudal na dudy. Autorka: Simona Schůtová 8. C

Zubr ztratil zub. Autorka: Jana Michajláková 8. C

Žralok žrout žvýká žertovnou žvýkačku. Autorka: Michaela Křížová 8. A

Nejkoulinkaťoulinkatější kulička z Kuličkova. Autor: Jan Prejza 9. C

Sysel syslí v Syslově. Autor: David Vodrážka 7. C

Já rád játra, ty rád játra, on rád játra. Autorka: Lucie Schichová 8. C

Řekl Řekovi, že je Řek. Autorka: Kateřina Po

Literárně – dramatická výchova

Většina lidí bude určitě znát hned několik jazykolamů… Notoricky známé jsou například jazykolamy: Strč prst skrz krk, Pštros s pštrosicí a s pštrosáčaty šli do pštrosáčárny či Strýc Šusta si suší švestky. Vyzvala jsem žáky v rámci volitelného předmětu literárně – dramatická výchova, aby si sami vymysleli nějaký jazykolam. A docela se jim některé povedly:

Barbora Gréeová – žákyně 7. A:
Slečna Strýcová strojí sluhu.
Klára Králová je královnou krásy.

Adéla Filová – žákyně 7. A:
Čistý s Čistou čistili činčilový čepec.

Matěj Kuřina – žák 7. B:
Šuškali jste si to nebo nešuškali jste si to?

Kateřina Brůhová – žákyně 7. B:
Motýl lítá líným letem.
Krtek kropí krtčí noru.

Hedvika Wiedemannová – žákyně 7. B:
Pan Bílý bílí bílý pokoj, paní Bílá svoji dceru bila, protože nebyla tak bílá jako ona sama byla.

Šárka Štrosnerová – žákyně 8. B:
Rokycany, Rakocany krupici kupují.

Štěpánka Dvořáková – žákyně 8. B:
David dal Daně drahý drobný dárek.
Krokodýla krmila Karla krásnými krůtími krky.

Lenka Sapoušková – žákyně 8. B:
Krab kráčí skrze Karaku.

Pohádka o Albínkovi a Černěnce

Bylo nebylo, kdo dnes už ví, čas plyne jako voda, pořád dál a dál.

Vypráví se, že za času, kdy ještě zvířátka mluvila, byla na světě černo černá tma, a protože nebylo světlo, bylo všechno černé, černé rostliny, zvířata, černé slunce, černá voda, černé nebe a všichni měli černou duši.

Jednou se rodině narodilo děťátko. Nebylo černé, ale bílé. Rodiče byli zoufalí : „Bílé dítě my nechceme!“ a pohodili ho u černého lesa. Albínek měl štěstí, našla ho rodina černých bratříčků a starali se o něj. Měli ho moc rádi, i on je. Když vyrostl, odešel mezi černé lidi do světa.



Nikdo s ním nemluvil. Ve světě po něm házeli černým kamením, černými pohledy a černými slovy. Byl z toho moc smutný, ale neoplácel jim špatným, jenom znovu a znovu jim projevoval lásku a dobro, a lidé si začali říkat, že přece jen není tak špatný, i když je jiný než o ní.

Jednou Albínek potkal v Černoduchách dívku Černěnku, zamiloval se do ní a stále za ní chodil. Bylo to dobře, Černěnka spadla do Černošického rybníka a topila se. Albínek skočil za ní a zachránil jí život.

Tu poznali lidé, že Albínek je jiný, lepší než oni a chtěli být jako on. I slunce, hvězdy si přály být jiné a nad jeho šlechetnosti a dobrotu se rozzářily a v tu byl svět jiný, barevný, rozjasněný a dobrý Je to už dávno. Není už svět jen dobrý nebo špatný, ale protože jsme všichni potomci Albínka a Černěnky , je v každém z nás kousek dobra i zla a záleží jen na nás, jaký ten svět bude.

Slohová práce- charakteristika- Kökeny David-7.A

Můj kamarád Martin
Pro mojí charakteristiku jsem si připravil mého kamaráda, který se jmenuje Martin a ve třídě mu říkáme Macek, je mu třináct, známe se už deset let, chodily jsme spolu do školky a teď jsme i ve stejné třídě na základní škole. V první třídě se Martin přestěhoval do Lužic, a proto mě dost mrzí, že už spolu nemůžeme chodit ven.

Macek měří asi sto padesát osm centimetrů a jeho postava je štíhlá, má hnědé krátké vlasy, světlé obočí a modré oči, také má stále usměvavou tvář.



Martina vnímám jako hodného, rozumného, kamarádského a chytrého. Líbí se mi, že má smysl pro humor a dokáže mě vždy rozveselit.

Mackovo koníčkem je malování a atletika. Baví ho dále lyžování, jízda na kole a hraní her na počítači.

S Mackem mám docela dobrý vztah. Vždy, když jsem s ním, tak děláme různé hlouposti, které mají někdy i špatný konec a také se nikdy nenudíme.

Záložka do knihy

Naše škola se zapojila do mezinárodního projektu **Záložka do knihy spojuje školy**. Jde o projekt vyhlášený Ústavem pro informace ve vzdělávání - Národní pedagogické knihovny Komenského v Praze a Slovenské pedagogické knižnice v Bratislavě.









Cílem projektu je podpora čtenářství a navázání kontaktů mezi českými a slovenskými školami prostřednictvím výměny záložek do knih. Na základě přihlášek je z českých a slovenských škol vytvořena dvojice podle typu školy a počtu záložek.

V roce **2011** jsme navázali spolupráci se **ZŠ Hviezdoslavova, Lipany.**

V roce **2013** jsme navázali spolupráci se **ZŠ a MŠ Nové Sady.**

V roce **2014** jsme navázali velmi pěknou spolupráci se **ZŠ a MŠ Karola Kuffnera v Sládkovičově.**

V roce **2015** jsme navázali velmi pěknou spolupráci se **ZŠ a MŠ Karola Kuffnera v Sládkovičově.** Stejnou školu jsme si vyžádali záměrně. Žáci si vzájemně celý šk. rok 2014/2015 dopisovali. Ve vzájemné korespondenci chceme pokračovat i nadále.

V roce **2016** jsme si záložky opět vyměnili se **ZŠ a MŠ Karola Kuffnera v Sládkovičově.** Spolupráce - výměna dopisů - pokračuje i nadále. Lepšího kamaráda jsem si přát nemohl.









